

Juli

Pénteken temettük. Kisebb tüntetésnek is beillettünk volna, annyian álltunk Juli sírjánál. Igen, a *Juli* sírjánál. Hivatalos nevei minduntalan lepattogzottak róla – noha gyakran szólították főorvos asszonynak, Radó doktornőnek, állítottak ki Lövenbergné Radó Juliannának ilyen-olyan okmányokat, hogy egy közelebbit is mondjak, kinevezést a Dimenzió Egészségpénztár orvos-igazgatójának.

A múlt hét végén magányos tömeg voltunk. Magunkba fordulva, magunkban szorongatva a neki választott kavicsot, külön-külön emlékeztünk. Én arra, hogy több mint 8 ezer napja ismerem. Naplót nem írok, de utána tudtam nézni, először 1999. január 19-én találkoztunk. Juli több nyelven beszélt: felső fokon oroszul, angolul, orvos-latinul. Hozzám első pillanattól az anyanyelvén, a barátság nyelvén fordult.

De nem voltam kivételezett. Juli mindenkit így gyógyított, csak így, teljes erőbedobással, totális empátiával tudott létezni. És közben építgetni a barátság kis köreit, kivel tágasabban, kivel szorosabban. Lát-szólag az utolsó évtizedben sem változott szinte semmit: a legutóbbi időkgig a kevesebbnél is kevesebben tudtuk, hogy immár nem csak a betegek életéért harcol, magamagáért is. Élni akart, másokban tartotta hát másokban a reményt. Kiváló diagnosztaként, 71 évét summázva, a halála előtt használta először a múlt időt: „Szép életem volt.”

Szép életéről, munkásságáról, szakmai tekintélyéről ez a pár nyilvános sor az első, megkésett híradás. Mert bármilyen hihetetlen – de tanúm rá az Arcanum –, a többtucatnyi írástudó barát ellenére Juli neve még véletlenül sem fordult elő korábban egyetlen egészségügyi riportban, interjúban, elemzésben.

Sokan temettük, még többen gyászoljuk: nyoma a mi lelkünkől, agyunkból, javított szívünkől kitörölhetetlen.

Murányi Gábor